Recensie: The Band ****1/2

Theatre Royal Haymarket Londen
woensdag 9 januari 2019

foto © The Band

Recensie:
The Band is een heerlijke feelgood jukeboxmusical met de hits van Take That. Een erg herkenbare voorstelling voor al wie jong was in de nineties zoals wij. Wellicht daarom ook dat we het maar liefst twee keer, tijdens 'Back for good' en 'Rule the world' niet droog hielden. Net als die andere hitmusical Mamma Mia! met songs uit de ABBA-catalogus is ook dit verhaal flinterdun, en heeft het meer weg van een soap. Maar dan wel een goeie, in die zin dat je je in geen tijd je herkent in de tienermeisjes Zoë (Lauren Jacobs), Heather (Katy Clayton), Debbie (Rachelle Diedericks), Rachel (Faye Christall) en Claire (Sarah Kate Howarth) die 'hun maagdelijkheid verliezen' wanneer ze alle vijf stapelverliefd worden op de boys van The Band. Dat levert een heerlijk 'Relight my fire' op dat de jongedames op de bus zingen. 'Wat we gemeen hebben met de maagd Maria is dat ook wij ontmaagd werden zonder contact te hebben. Het verschil? Bij haar ging het om 1 man, bij ons om 5.'

Moeiteloos brengt The Band ons in de sfeer van 1993, en dan wel 9 september 1993 om precies te zijn. Slim door op een groot doek waar een oude televisie op afgebeeld staat de Teletekst van de BBC met berichtjes over onder andere Jurassic Park dat box office-records breekt, Clint Eastwood die een Oscar voor 'Unforgiven' ontvangt, de Europese Unie die de euro aankondigt, de Britse top 40 waar Take That met 'Pray' op 1 staat, Bill Clinton die als Amerikaans president ingezworen wordt en Prince die door een dispuut met zijn record label vanaf nu een symbool gebruikt dat helaas niet weergegeven kan worden door het beperkt aantal pixels dat voorhanden is op Teletekst. Op het podium zien we posters van The Band en punaises. De eerste beelden die we te zien krijgen, de intro van het legendarische muziekprogramma 'Top of the pops', waar de tienermeisjes naar gekeken hebben en de dag nadien op school maar blijven over dwepen. Een is zo slim geweest om een cassette recorder naast het tv toestel te plaatsen zodat ze op die manier een opname kon maken op een bandje.
In hun locker op school hangen uiteraard de posters van The Band, net als op de kamer van Rachel. Die wil absoluut later trouwen. 25 jaar later zal dat niet gebeurd zijn. Debbie verliezen de vier nog op school. Zij sterft. Wanneer ze ter nagedachtenis van haar een witte ballon met een boodschap op willen oplaten, wordt dat gebaar in vraag gesteld. Uiteindelijk blijft Rachel alleen over en verliezen de vier contact. Het is diezelfde Rachel die 25 jaar later per toeval een wedstrijd wint op de radio. Ze mag met 4 naar een optreden van The Band in Praag. Vliegtuigtickets (weliswaar via Budjetair) en vijfsterrenhotel inbegrepen. Ze vraagt haar oude schoolvriendinnen wiens mailadressen ze heeft bemachtigd om mee te gaan. Haar levenspartner Jeff is

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

blijkbaar het reserveplan, wat ie niet weet te appreciëren en een relatiecrisis veroorzaakt.
In Praag komt het kwartet terug wat dichter bij elkaar maar dreigt ook nu weer de geschiedenis zich te herhalen en er een breuk te komen tussen de vier. We komen allerlei zaken te weten hoe het de anderen vergaan is. Wat blijkt? Lang niet alle jeugddromen zijn uitgekomen. De seut van de klas Zoë (Jayne McKenna) die naar de universiteit zou gaan, blijkt een tienermoeder geworden, de duikster Claire (Alison Fitzjon) heeft niet veel later nadat Debbie begraven was, haar strakke dieet en trainingsschema opgegeven omdat ze plots niemand meer had die voor haar kwam supporteren waarop ze in geen tijd bijkwam, en de blonde Heather (understudy Claudia Bradley en dance captain) is mama geworden van een zwart kindje. Hoe dat komt? Ze is lesbisch. En Rachel (Rachel Lumberg) is niet gehuwd omdat haar bruidsmeisje er niet meer is. Alleen voelt ze zich een acht op tien. De twee resterende die haar compleet maken zijn haar schoolvriendinnen. Als een acht vindt ze dat ze niet kan huwen met Jeff (Martin Miller).
Andy Williams is dan weer alomtegenwoordig, als crewlid die met de flightcases van The Band zeult, als werkman in de school, als politieagent in Praag wat een heerlijk 'The penis is very important to us' oplevert als antwoord op Rachels 'the concert is very important to us' wanneer de vrouwen opgepakt zijn omdat ze het mannelijk lid van een standbeeld hebben afgebroken. Hij speelt in al zijn rolletjes de kritische man die zogezegd niets moet weten van The Band maar stiekem wel de songs meeneuriet en -zingt.
Aan humor overigens geen gebrek wanneer Jeff het terug wil goedmaken in de luchthaven en allerlei Take That-teksten op spiekbriefjes geschreven heeft en deze afsteekt voor Rachel zoals een hilarisch 'Babe I'm back again'. En Aj Bentley, Curtis T Johns, Yazdan Qafouri, Harry Brown (understudy) en James Corner (understudy en assistant dance captain) die The Band vormen die het levenslicht zag na de tv show 'Let it shine'? Over het algemeen zit het zeer goed met hen, vooral wanneer de songs een ander arrangement meekregen. Sommige nummers blijken in hun originele versie echter te hoog gegrepen zoals 'Could it be magic' dat vooraan in de musical zit. De jongens transponeren dan naar onder maar vooral: hun samenzang zit verre van lekker dan. De actrices die de tienermeisjes spelen en zingen, zetten op dat vlak een veel solidere zang neer. Ook hun volwassen versies weten te overtuigen zowel apart als met de tienermeisjes.
The Band doet dus wat het moet doen, je met een enorm goed gevoel naar huis sturen met enkele oorwormen in je kop. Een musical die je niet onberoerd laat die erg authentiek, écht en uit het leven gegrepen aanvoelt. Het verhaal is namelijk gebaseerd op dat van enkele grote Take That-fans waardoor de herkenbaarheid erg groot is. Als toemaatje volgt een medley waarbij de fans helemaal uit hun dak kunnen gaan, meedansen en -zingen en uiteraard ook de handen hoog in de lucht mogen steken en klappen op 'Never forget'.
Conclusie: The Band levert dus een onvergetelijke ervaring op.
< Bert Hertogs >
The Band tourt nog in de UK tot maart. Vanaf april kan de productie in Berlijn (tot september 2019) en vervolgens Munchen (oktober tot november 2019) zien.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.